Радостина А. Ангелова
ИМАГО
Време за пеперуди
СОФТПРЕС

ХАВИЕР

Когато бивше гадже звъни по телефона в девет сутринта и е събота, не звъни за купон. Със сигурност ще иска нещо и то ще е спешно, на живот и смърт. Хавиер погледна пак изписаното на дисплея име и изруга. Стана от леглото, отиде до банята, изми се, без да се погледне в огледалото, и се върна в стаята. Двете момчета спяха на голямото легло в ъгъла както си бяха с дрехите. Бяха пътували толкова дълго... Снощи пийнаха повечко и телефонът не бе успял да ги събуди.

Олга... По дяволите, Олга!

Тя знаеше, че и да не отговори сега, Хавиер ще ѝ се обади, когато може. Непременно ще ѝ се обади... Макар да бяха „бивши“, тяхната чаша вино не бе изветряла. Беше останала недопита, когато се наложи Хавиер да замине за Аржентина, за да не получи грозния печат в паспорта си със забрана за влизане... Но щом оправи документите си и се върна в Испания, Олга вече беше с германеца. Мамка ѝ... Хавиер ѝ бе казал да не го чака, фактически я бе

отпратил, ала в себе си беше сигурен, че с Олга просто ще продължат нататък, все едно нищо. Все едно месеците раздяла нямаха значение.

Не, не я беше мислил. Докато отсъстваше, не се сещаше особено за Олга, още повече че момичетата в родния му Мар дел Плата изобщо не бяха за изхвърляне. Правеше онова, което трябваше да направи – да си уреди работна виза, фалшива от край до край, като визите на спящите в ъгъла момчета. Но първата му работа след завръщането в Барселона преди пет месеца беше да потърси Олга, а втората – да ѝ откъсне главата. Не го стори, разбира се. Второто... Ала се оказа неподготвен за изненадата да узнае колко бързо малката вертиопашка му беше намерила заместител.

А Олга дори не беше вино. Беше хубава, ароматна агуардиенте с анасон, при това не чаша, а цяла бутилка. От литър. Подгряваше кръвта му точно както трябва, а пламъците на къдравата ѝ смолиста коса изгаряха гърдите му, когато се любеха. Така с времето сърцето му съвсем заприлича на прогорена с цигари покривка в квартален бар. Хавиер и без това вече не чувстваше онези емоции, които усещаше като момче, когато се заглеждаше по плисираните униформени поли на момичетата в гимназията и небрежно разкопчаните им блузки. От новите дупки в сърцето му загуби и самата Олга, но тя не го разбираше – когато човек се отдава на нещо, той го прави все едно страстта е извор, от който ще тече завинаги.

За разлика от местните, Хавиер нямаше никакви предубеждения към латиноамериканките, още по-малко към колумбийките, които дишаха във врата на момичетата от Венецуела в класациите по красота. А беше известно, че най-красивите колумбийки живеят в Меделин. И да не вярваше на легендите, които безсмислено се носеха като пера от тукани във въздуха, Олга му доказа, че зад всяко клише стои дълбоко проверен факт – тя беше родом от Меделин.

Повъртя телефона си в ръце – имаше нужда от кафе, от едно силно кортадо, което да избистри главата му, преди да позвъни. Трябваше да е с ума си, за да реагира по най-правилния начин. Кой знае каква каша беше забъркала отново Олга, за да звъни... Само дано не беше се хванала пак с онези стари лихвари, братята Мендес, които даваха заеми срещу майка си и баща си, а когато дойдеше време за връщане, искаха и двама братовчеди в добавка – и то първи. Беше му струвало една неприятна услуга от негова страна и двойно по-голям куп пари от този, който Олга дължеше, за да я отърве от лапите на братята. При това съдействието му беше безплатно за нея – колумбийката вече беше гадже на германеца и не даваше дума да се издума за каквато и да е било интимност.

После я бе попитал за какво са ѝ трябвали парите, при условие че работи, и то на хубаво място. Законно. Оказа се, че е изпратила по-голямата част от сумата на майка си, а с другата си е направила лазерно обезкосмяване...

Как можеха испанците да разберат това? Хубавите латино момичета бяха възпитавани от деца, че най-важното оръжие е тяхната красота. Там, където природата се беше разсеяла в някой детайл, помагаше пластичната хирургия. Стига родителите да можеха да си я позволят, разбира се. Но корекциите бяха абсолютно задължителни за онези, които бяха тръгнали към върховете на индустрията за красота. Такива като Олга обаче, било заради нисичкия ѝ ръст, било заради липсата на пари, полагаха неимоверни усилия, за да са винаги във форма без намесата на скалпел: стегнато тяло, плоско коремче, гладка кожа на лицето, перфектен грим на очите и устните. Да бъде харесвана от мъжете и да флиртува с тях беше най-нормалното нещо – като да казва „Hola“. Никоя испанка, а Хавиер беше опознал няколко в детайли, не можеше да се целува като сънародничките му в Аржентина, белозъбите кубинки или, ай, ай, ай... колумбийка от Меделин. Никоя не можеше да изважда онова гърлено „така... así... así...“ като Олга, докато отмята главата си назад и наелектризира ръцете му.

Испанките хем бяха претенциозни, хем бяха скъпернички в леглото, докато не се убедят, че мъжът срещу тях е готов на „сериозно обвързване“. Единствено рускините бяха по-зле от тях – бяха невероятно красиви – с перлената си кожа и тази изумително свенлива славянска усмивка, но лягаха по гръб и не помръдваха, все едно не се любеха, а се приготвяха да мрат. Дори не умееха да се преструват, че им е добре.

Рускините обаче рядко се навиваха на латиноамериканци – проблемите с работните визи и националностите им бяха еднакви, така че си бяха безинтересни и де юре, и де факто.

Олга нямаше пластика по себе си – не би могла да си я позволи с живота, който бе водила. Но и не се нуждаеше още от нея. Пък и дори чертите ѝ на индианка да бяха заличени с някой чип нос или европейски скули, кожата ѝ не можеше да избледнее. И защо ли ѝ трябваше? Навикналият на кафе с мляко не би могъл да премине само на мляко, особено когато именно дъхът на кафето е онова, което разсънва сетивата му. Въпреки че работеше в някакъв институт по проект между Испания и Колумбия, Олга живееше както си знае – харчеше неразумно, когато имаше пари, и се стискаше за всеки цент, когато просто нямаше какво да яде. Така ставаше почти неприятна в опитите си да спести от рождени дни на приятели, отивайки без подарък. Или хем да излезе с компания, хем демонстративно да си поръча вода, защото не може да участва в общата сметка, а другите да се чувстват неудобно и в края на краищата да плащат питиетата и храната ѝ. Но пък иначе беше винаги свежа, по-често усмихната, отколкото друга, и готова ентусиазирано да даде мнение по всеки въпрос, особено ако наоколо се навърта мъж, който я интересува. А, да, вече не си бръснеше подмишниците и краката, ако вярваше на думите ѝ, но дали беше истина, знаеше само германецът. Тъпото копеле.

Засега знаеше само той...

Телефонът в ръката на Хавиер издаде тихи звуци, докато набираше: дано проблемът не е с братята Мендес. Ако Олга беше толкова глупава, този път щеше да я остави да си отработи сама заема. Но начинът, по който щяха да я накарат да го стори, със сигурност нямаше да ѝ хареса... Е, можеше да помоли лоестия си германец да го отработи вместо нея. „Не е лоест, бивш спортист е и е даже много добре сложен за ръста си...“ – бе реагирала Олга, когато чу обидата, а Хавиер се бе изсмял – бе успял да я изкара от равновесие.

– Ай, сеньор... Както винаги не вдигате телефона...

Ай, малката, да ми паднеш по-близо, ще ти кажа аз...

Въпреки че този хитър тон беше известен на мъжете на юг от Щатите, та чак до Ушуая, гласът на Олга трептеше с такива вибрации, че разпалваше бенгалски огънчета в кръвта му.

„Mi amooor, mi amooor...“ беше заветната парола, която момичетата от цял континент повтаряха пред пещерата на Али Баба с надеждата, че поредният мъж ще им я отвори. Но от „любов моя“ Хавиер беше разжалван до „сеньор“, след като не можеше да уреди онова, от което Олга най-много се нуждае – пари и европейски паспорт.

Поне в момента не можеше.

– Затова ли ми звъните, сеньора? За да ми напомните какво не правя?

Говореха си на „вие“, както изискваха добрите обноски в неговата родина. Макар Олга да бе наполовина аржентинка, тя беше прекарала при баба си единствено две кратки ваканции и не се смяташе за друга, освен за колумбийка. Но се съобразяваше със странния етикет на говорене дори в леглото.

Испанците пък умираха за тази екзотика – примиращата с тъмните си клепки прелетна птичка говореше учтиво, използваше сложни глаголни форми, а те ѝ се връзваха... Лъхаше им на изисканост, каквато испанската „tia“ не можеше да им предложи. Но повечето испанци, според Хавиер, бяха толкова сдухани, че се хващаха веднага на номера